

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Srečna mati.

Soseda A: „Pomislite soseda, mojo hči je sinoči njen ženin obstrelil!“

Soseda B: „Moji Tinci se kaj takega ne bo nikdar pripetilo, ker ima samo — dostojne gospode za ženine.“

DOBRA MAMICA.

Ravnokar se je dvignilo zagrinjalo v gledališču in pričela se je „Karmen“. Neštevilno mamic je sedelo po ložah in parternih sedežih poleg še neštevilnejših deklic.

Med srčkano belo oblečeno komaj osemnajstletno deklico in mladim elegantnim gospodom v prvi vrsti parternih sedežev je sedela starejša vse časti vredna dama.

Neposredno za to trojico sedel sem jaz.

Od časa do časa je pogledovala omenjena deklica preko obilnega hrbtna stroge mamice na svojega elegantnega soseda, ki se je, kakor je bilo videti, istotako zanimal za ljubeznivo deklico. Oh, ko bi vsaj mamica ne sedela med njima!

Elegantni gospod svojih sosedinj ni poznal. Priletni gospej je pobral dvakrat gledališki list, ki ji je zdrknil z naročja, trikrat se je pripognil in pobral togo kukala, štirikrat pahljačo. Iskal je gotovo znanstva z dražestno hčerko.

Ko je bilo končano prvo dejanje, ploskala je deklica na vse pretege, mamica ji je pa pomagala; spodobilo se je torej, da je ploskal tudi elegantni njičin sosed s posebnim navdušenjem.

„Izborno!“ vsklikala je deklica.

„Izborno!“ drla se je mamica.

„Izborno!“ pritrjeval je mladi sosed.

„Ubogi don José“

„Da, res!“ dostavil je sosed

„Zelo je nesrečen!“ pomilovala ga je mamica.

„Da res!“ pristavil je zopet sosed.

„Ni li res, gospod; ta Karmen je zlobna, nevarna oseba?“ ogovorila je dama mladega soseda.

„Resnično, milostiva!“

„K sreči pa niso vse ženske tako zlobne.“

„Gotovo ne.“

„Tu imamo takoj nesrečno Micaelo na primer. To je vse drugačna ženska.“

„Gotovo, milostiva; to je vse drugačna ženska.“

„Micaela je zelo simpatična! Ali ni res, Angela?“

„Res je, mama!“

„Vidite, gospod, še imamo dobre, ljubke deklice, kakor je na primer Micaela, ki svojega moža resnično ljubijo in osrečujejo!“

„Prav imate, milostiva! Tudi jaz sem tega mnenja.“

„Na vsem svetu ni nič lepšega, veličastnejšega, kakor nežna ljubezen zveste žene, kakor zveza dveh ljubečih se src v srečni zakon!“ deklamovala je dama patetično.

„Docela moje misli,“ prikimal ji je sosed.

„Čista, nepokvarjena deklica je največji zaklad, ki ga more kdo najti na tem svetu!“

„Gotovo, milostiva.“

„Imam hčerko, o kateri smelo trdim, da je tak zaklad, (hčerki:) Kaj ne, Angela, ti si tak zaklad!“

„Da, mama, jaz sem tak zaklad!“ dostavila je deklica ter sramežljivo zarudela.

„Vidite, gospod, moja Angela je tak zaklad. Tudi vi, gospod, ste gotovo dober, blag človek. Kaj ne, da sem ugatila?“

„Preljubeznivo, milostiva!“

„Pozna se vam. Vaše blage pôleze, vaše vedenje, vaše odlično izražanje, vaše“

„Milostiva ste res preljubeznivi Res ne vém, kako bi se vam odzval“

„Nič, nič . . . srečna sem vselej, kadar pridem v dotiko s tako finimi, odličnimi in blagimi značaji“

„Predobrotljivo“

„Veste kaj, enkrat nas morate obiskati“

„Prelašavo“

„Melanija Valančar, Dolga ulica številka 46 prvo nadstropje. Moja hčerka se bo silno veselila vašega znanstva. Doma smo vedno ob treh popoldne, (hčerki:) kaj ne, srček da se veseliš?“

„Da, mamica!“

„Toda, milostiva . . .“

„Nič, toda. Z veseljem vas bomo vselej vsprejeli . . .“

„Toda, milostiva! Teško mi je iti zdoma brez svoje — soproge . . .“

„Vi ste oženjeni!“ začudila se je dama. „Čemu pa pohajate gledališče sami?“

„Oprostite, milostiva; soproga moja je nekaj bolehná, zato me je prosila naj grem sam v gledališče.“

„Vi ste torej storili neumnost ter se tako mladi že poročili, dejala je dama zaničljivo, ter mu obrnila hrbet.“

ZVONIMIR MASLE:

Čuj, pesmi prej sem pel strastno . . . !

Čuj pesmi pel sem prej strastnó,
a zdaj so mi kot izzveneले —
srcé nemirno to tesnó
mi mreže vročih želj objele!

Naj se prikaže tvoj obraz,
da spet zapel bom v svet veselo,
sicer umolknem tudi jaz
kot ptič, ko cvetje je odcvelo!

Ukazati kdo more mi,
da peti moram spet začeti?
To, deva ljubljena, si ti
samó, sicer nihče na sveti!

ZVONIMIR MASLE:
MOJA BOŠ, KMEČKA LEPOTA . . . !

Moja boš, kmečka lepota,
moje boš, dékle krasnó,
rado se smučeš kraj plota,
kadar grem jaz tam mimó!

Dekle, kaj iščeš, povej mi,
vsikdar za plotom ondó,
rajše nasproti prispej mi,
česa naj vbrani te plot?

Al te naj vbrani bolezní,
da se ne lotí srcá,
al te naj varje ljubezní
moje — kdo vé in kdo zna?

Vzdržal ne bom več pogledov
tvojih žarečih oči,
plot ne bo vbranił sosedov —
da se mi nekaj zgodi . . . !

DRUŽINSKO ŽIVLJENJE.

Malo Jelico je skrbna mamica že zgodaj poučila v vseh pravilih dostojnosti. Predvsem jo je opominjala, da se ne sme pustiti nobenemu moškemu poljubiti.

Kaj pa se mi zgodi, ako me kdo poljubi?“ vprašala je Jelica naivno.

„Brke bi ti zrastle pod nosom,“ zatrjuje ji mamica,

„Ni mogoče, mamica. Glej, tudi naša kuharica ima brke pod nosom.“

„Potem jo je pa gotovo kdo poljubil.“

„Ne verujem! Naš papa poljubuje samo hišinjo, kuharico pa nikoli — in baš hišinja nima brk!“

Dokaz ljubezni.

Gospa: „Ljubi mož, danes si z menoj izredno ljubezniv, kaj naj to pomeni?“

Gospod: Sinoči sem napravil bilanco o najinem gospodarstvu ter iz nje spoznal, da si mi ti posebno — draga.“

Kakor vam drago.

Gospod: „Katera izmed obeh vaših hčerá je mlajša?“

Gospa: „Ona, ki vam bolje ugaja.“

Drobiž.

Dobro ime še le tedaj ženskam donaša obresti, kadar ga izgube. Čimbolj moški zmaguje, timveč more plačati vojne odškodnine.

Baharija.

A: „Kadar sem na potovanju in ležem zvečer v hotelu k počitku, ne morem drugače zaspati, kakor da položim svojo denarnico pod vzglavje!“

B: Jaz pa ravno v tem slučaju ne morem zaspati, ker nisem vaje tako — visokega vzglavja!“

Ljubezniv.

Natakarica (gostu ki ji da celo krono napitka): „Vi ste pa res jako ljubezniv gospod!“

Gost: „Kaj ne da, srček! To pravi vsaka ženska, samo moja stara vedno trdi, da sem bedast surovež!“

Natakarica: In to si pustite dopasti?! Jaz bi jo nabila, da bi bila vsa modra po grbi!“

Gost: „Saj jo tudi jaz skoraj vsak dan namlatim, srček!“

Užaljena nedolžnost.

„Tu se zopet vidi, kaj se vse drznejo dandanaš moški proti osamljeni ženski. Tu mi piše gospod I, naj ga obiščem danes ob petih v njegovem stanovanju. To je skrajna nesramnost! Ali nima on ravno tako daleč do mojega stanovanja, kakor jaz do njegovega?“

Brez upa.

„Nad starim Krušičem so že vsi zdravniki obupali, zato so ga opustili.“

„To je čudno! Videti je zdrav kot riba.“

„Zdrav je že; toda honorarjev ne more zdravnikom plačati.“

Materni ponos.

„Moja hči ima z nekim grofom otroka.“
„Jej, jej kakšno srečo ima vaša hči.“
„Kaj srečo; protekcijo je imela.“

• V ognju ljubezni.

»Gospodična, vi ste prva in edina moja ljubezen; vas ljubim nad vse: za vas bi dal življenje, za vas — — —«

»Ali gospod, vi ste silovitež, vi skrajno predrzen človek!«

»Oh, nič se ne hudujte, gospodična — saj nisem mislil tako hudo.«

NOVI SLUŽABNIK.

V kavarni na oglu D. ceste sta sedela dva mladeniča iz boljnih krogov, prelistavala ilustrovane časopise ter malobrižno pogledovala na ulico.

Bila sta prijatelja iz mladostnih let, ki sta se po večletnem presledku slučajno zopet sešla v velikem mestu.

Rudolf Kvas je bil sin imovitih starišev ter si lahko uredil življenje docela po lastni volji. Franjo Snaj pa je bil zastopnik neke pariške tovarne šampanjca, imenovan „brhki Franjo“, izredno finega nastopa in prikupljive unajnosti.

Prijatelja, ki sta svoje dni skupaj dražila profesorje, namenila sta se nekoliko tednov skupaj preživeti v velikem mestu. Tako sta sedela v kavarni, ko naenkrat vsklikne Kvas nagnivši se proti oknu: „Franjo, pogledj na ulico!“

Franjo je pogledal skozi okno ter videl krasno žensko, ki je baš izstopila iz ekvipaže.

Rudolf je kakor hipnotizovan zrl za brhko gracijozno žensko: „To je baronica Zdenka, ena najlepših žensk celega mesta; omožena je z baronom I. ki biva kot diplomat na Španskem. Zvesta mu je, dasi živita že dalje časa vsak zase in nedosegljiva je za vsakogar,“ pojasneval je Franju.

„Nedosegljiva za vsakogar?“ ponavljal je Franjo mehanično ter si zavihal brčice pod nosom.

„Da, nedosegljiva za vsakogar. In tudi ti, kot znan Don Juan bi moral izgubiti kmalo vsako upanje, ko bi se ji poskušal bližati.“

Franjo je gledal nekoliko časa zamišljeno predse nato je dejal Rudolfu: „Glej, prijatelj! Poznaš me, da nisem eden izmed onih, ki bi se spuščal v negotovost; toda stvar me zanima in ženska mi ugaja. Skratka: poskusiti hočem svojo srečo ter stavim deset steklenic šampanjca najboljše vrste, da bom to srečo tudi najkasneje v štirih tednih dosegel.“

„In jaz stavim pet zabojčkov najfinejših smodk“, dodal je Rudolf, „da boš pogorel.“

* * *

Lepega pomladnega dne, natanko štiri tedne po sklenjeni stavi stopil je Rudolf v kavarno. Njegova gotovost zmage je nekoliko pojenjala, kajti že ves zadnji teden se ni sešel s Franjem. „Prijatelj Franjo je gotovo zapleten v ljubezenske mreže“, mislil si je Rudolf in jezila ga ni toliko izgubljena stava, kakor uspeh prijatelja.

Rudolf je pogledal na cesto in tedaj je vzrl prijatelja prihajati iz hiše, kjer je stanovala baronica Zdenka, naravnost proti kavarni.

„Gotovo je“ mislil si je Rudolf, „da je zavisti vredni Franjo baronico zbledel. Od nje prihaja in to je dovolj! Stava je zame izgubljena.“

V tem hipu je vstopil Franjo, podal prijatelju roko ter sedel poleg njega.

Tedaj je še le Rudolf zapazil, kako preživljen je Franjo. Lica so mu upadla, in sicer tako sveža barva je obledela.

Franjo pa je začel pripovedovati:

To je žalostna dogodbica, ljubi prijatelj. Obžalujem najino stavo in rad bi žrtvoval bogvekaj, ko bi se moglo s tem zopet vse poravnati. Čuj in čudi se! Ko sem natančno poizvedel vse okolnosti gospe baronice obenem pa tudi potrjeno, da resnično odpodi vsakega, ki se ji hoče približati, odločil sem se za drzno dejanje. Portir mi je povedal namreč, da išče baronica novega strežaja. Hitel sem ter se primerno oblekel nato pa se podal k baronici ter se ji ponudil za strežaja. Baronici sem bil všeč in takoj naslednji dan sem nastopil svojo službo. V novi svoji službi sem užil dokaj srečnih uric, kajti videl sem jo vsak trenotek in ljubezniva je bila z menoj. Že sem mislil, da ne bo dolgo, ko bom dosegel svoj namen; kajti žareči moji pogledi so ji vidno ugajali, tudi mi je dovolila ob vsaki priliki poljubiti svojo dražestno roko.

Nekega večera je bila baronica v svojem budoarju, ko je zapel zvonec, ter me poklical v službo.

Bilo je tedaj prvič, da sem se smel ob tako pozni uri približati svoji dražestni gospodinjji. Up me je navdal, kajti zaljubljen sem bil vanjo čez glavo, da sem hitel, kakor na perutih k njej. Ko sem vstopil, mislil sem, da bom zblaznil. Pomisli moj položaj. Pred menoj je ležala dražestna ženska v svoji rožastosvileni postelji napol razgaljena. Krasni njeni lasje so se vsipali po svileni odeji, kakor valovi in mehka, do labodjega vratu razgaljena njena roka je ležala na blazini ter podpirala angelsko glavo. Še sem stal očaran pred njo, ko me je ogovorila: „Ljubi moj Franjo! Z

vašim obnašanjem sem popolnoma zadovoljna; ne bo vam slabo pri meni toda češčenja mene se morate odvaditi. Jaz ljubim svojega soproga in ne bom nikdar koga drugega ljubila. Ko bi ne bili vi moj služabnik, zapodila bi vas že davno; ker ste pa pri meni v službi, povedati vam moram, da vi zame niste — moški in da vam to dokažem, zato sem vas zdaj ob tej uri poklicala k sebi. Zdaj veste, kako stoji ta stvar in zdaj mi prinesite kozarec vode.“

Baronica Zdenka se je dvignila v postelji; lahni smehljalj se ji je zibal na ustnicah, ko sem ji podal kozarec. To je bilo sinoči in danes sem ji pisal, da sem s svojo službo nezadovoljen in zapustil sem njeno hišo.

Rudolf je dobil dvajset steklenic šampanjca, — Ivan pa je kmalo nato odpotoval v svojo domovino.

Protest.

„Povej mi odkrito-srčno, kdo je bil tvoj zadnji ženin?“

„Oprosti, mislim in upam, da to ni bil moj zadnji ženin!“

Današnja mladina.

(K nasledni sliki.)

Pepček: „Ali je tvoja sestra omožena?“

Tonček: „Ne!“

Pepček: „Pa sem jo videl zadnjič iti z otrokom.“

Tonček: „Tega otroka je dobila — iz ljubezni.“

ZVONIMIR MASLE:
RAZGLEDNICA.

Ko v tebi zagledal jaz svoj sem uzor,
razglednico to si poslala:

Čez gore po nebu rdečil se je zor,
baš tetna čez plan je vbežala,
med drevjem zelenim, v naročju bregov
pa tekla je reka sanjavih glasov . . .

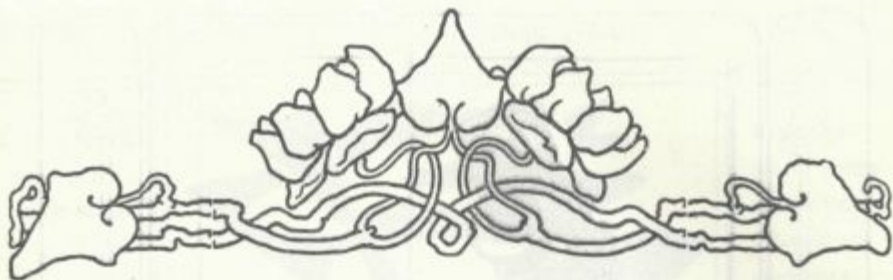
V valovih igral se je zore osvit
in dičil valov valovenje,
drugod po naravi bil mir je razlit,
mirno je še ždelo zelenje,
človeka, ne ptice ni bilo okrog,
in v jutranjem zoru sameval je log . . .

Še rosa na travi in cvetju do zdaj
se kazati prav ni hotela —
a ko bi priplavalo solnce sedaj,
kristalno bi brž zablestela,
bi vstalo življenje nemirno-bodro,
in zemlje lepota in petje glasno. —

Da sličico tako poslala si mi,
srce je veselja vzdrhtelo . . .
Jednako na njej si li čitala ti?
kak bi ti drugače se htelo!
Čutila jednako, oh, ti si z menoj,
čutila jednaki si notranji boj!

Tak jutranji zor ob spominih na te
veselo mi v prsih se snuje,
kot stvarstvo v naravi — tako mi srcé
i solnca željno pričakuje . . .
Oh, skoro do rojstne bo moje vasi
raznesel se glas, da mi solnce žari!

Zboljšanje.

„Kako pa gre kaj tvoji soprogi. Ali ji je že boljše?“

„Hvala lepa; dokaj boljše. Zdaj je že tako hripava, da me niti ozmerjati ne more več, kadar pridem natrkan domov.“

Potovalni vtiski.

„Kaj te je pa na tvojem potovanju po Švici najbolj presenetilo?“

„Računi po hotelih!“

Zlobnež.

Stara devica: „Koliko let mi pač prisojate, gospod poročnik?“

Poročnik: „Jaz vam ne prisojam sploh nobenih let, ker jih imate že sami — dovolj.“

Resnično.

„Prosim, koliko pa stane tale menični obrazec?“

„Dve kroni.“

„Čudno, zdaj je vreden obrazec dve kroni, ako ga pa jaz podpišem, ni vreden niti vinarja.“

Pogovor med zakonskima.

On: „Oh, ko bi jaz pred poroko bolje poznal tvojo preteklost, potem — — —“

Ona: „Bi me gotovo ne vzel v zakon.“

On: „Tò ne, pač pa bi zahteval — več dote.“

Na vsak način.

A: „No zdaj je pa najin prijatelj rešen vseh bolečin in trpijenja!“

B: „Kako to? Ali je umrl on, ali njegova žena?“